

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **T. B.**, zastoupen Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Na Poříčním právu 1914/6, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2007, č. j. 2 Az 15/2007 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem dne 22. 8. 2007, č. j. 2 Az 15/2007 - 23, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 3. 4. 2007, č. j. OAM-2634/VL-10-08-R2-2004, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel namítal, že ministerstvo nezjistilo úplně a správně skutkový stav věci, a tím porušilo povinnost, kterou mu ukládá ustanovení § 3, § 50, § 51, § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poté se městský soud spokojil pouze doklady obsaženými ve správním spise. Stěžovatel má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, respektive minimálně pro vztažení překážky vycestování. Podle jeho názoru se situace na Ukrajině v souvislosti s nenastoupením vojenské služby nedá posuzovat zjednodušeně. Bezprostřední pohnutkou k jeho odjezdu z vlasti byl postoj vojenských orgánů k problémům s nastoupením vojenské služby. Se svými problémy se na státní orgány neobracel, hovořil o nich jen se svými přáteli. Stěžovatel dále uváděl, že ministerstvo dostatečně nezhodnotilo možnost udělení azylu z humanitárního důvodu. Stěžovatel má obavy o svou psychiku s ohledem na nepředvídatelné reakce a obavy ze šikany a násilí ze strany místních vojenských orgánů. Městský soud rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu i co se týče překážky vycestování, neboť zprávy, na které odkazuje, jsou velice kusé a za tohoto stavu měl soud doplnit dokazování o další materiály, které by se podrobněji zabývaly otázkou diskriminace menšin, zejména příslušníků církve Svědků Jehovových. Nedostatečně také přihlédl k soustavnému porušování lidských práv osob hlásících se ke Svědkům Jehovovým. Stěžovatel rovněž uvedl, že se městský soud nezabýval vůbec § 91 zákona o azylu, a proto je v tomto bodě jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. V případě svého návratu do vlasti má stěžovatel obavu z jednání místních vojenských orgánů, že jej budou nutit nastoupit vojenskou službu proti jeho

přesvědčení. Na základě shora uvedených důvodů navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu s. ř. s. byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V souvislosti s tvrzením stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud uvádí, že k podmínkám přezkoumatelnosti se vyjadřoval v řadě rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS a v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve světle této judikatury lze již *prima facie* konstatovat, že rozhodnutí městského soudu je přezkoumatelné.

Namítá-li stěžovatel v obecné rovině nedostatečná skutková zjištění bez upřesnění konkrétních pochybení správního orgánu, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že takto formulovaná námitka byla již předmětem řady jeho rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz. Obecná námitka porušení správního řádu, ve které stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, není způsobilá k bližšímu přezkoumání, jak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud poukazuje na dosavadní judikaturu k problematice odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 1994, č. j. 6 A 502/1994 - 39, v němž bylo vysloveno, že povolávání vlastních občanů k výkonu vojenské služby, byť i způsoby nevybíravými, popř. i vnitřní zákonodárství státu porušujícími samo o sobě bez přistoupení dalších skutečností, není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro politické přesvědčení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, www.nssoud.cz, odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.

V případě stěžovatele je podstatné, že se nikterak neinformoval o možnosti náhradní vojenské služby (víra církve Svědků Jehovových zakazuje pouze výkon základní vojenské služby s držením zbraně, nikoliv výkon náhradní vojenské služby bez držení zbraně) a zároveň odmítl výkon vojenské základní služby u stavebních oddílů, aniž by si zjišťoval, co výkon takové vojenské základní služby obsahuje. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2006, č. j. 4 Azs 22/2006 - 55, www.nssoud.cz, nelze hovořit o tom, že by

náboženské cítění stěžovatele nebylo vzato vládními orgány v úvahu, neboť stěžovatel nepožádal o umožnění vykonat náhradní vojenskou službu. Skutečnost, že o této možnosti nevěděl, nelze přičítat na vrub státním orgánům.

Účelem humanitárního azylu a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, a v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz.

K namítanému porušení ustanovení § 91 azylového zákona Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že překážkami vycestování se správní orgán v azylovém řízení nezabýval, neboť toto ustanovení zákona již bylo v době jeho rozhodování zrušeno, a proto nemohlo být ani předmětem soudního přezkumu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu